

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 16.12.1959, sp. zn. 21 Co 856/59, ECLI:CZ:KSPH:1959:21.CO.856.1959.1

Číslo: 31/1960

Právní věta: Jde o spoluzavinění provozovatele motorového vozidla (§ 6 zák. č. 63/1951 Sb.), jestliže ve voze s uzavíracími dveřmi byly dveře otevřeny dříve, než vůz stál.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 16.12.1959

Spisová značka: 21 Co 856/59

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Doprava, Odpovědnost za škodu

Předpisy: 63/1951 Sb. § 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 31/1960 sb. rozh.

Jde o spoluzavinění provozovatele motorového vozidla (§ 6 zák. č. 63/1951 Sb.), jestliže ve voze s uzavíracími dveřmi byly dveře otevřeny dříve, než vůz stál.

(Rozhodnutí krajského soudu v Praze z 16. prosince 1959, 21 Co 856/59.)

Žalobkyně se domáhala náhrady škody způsobené jí smrtelným úrazem, který utrpěl její manžel, když vystupoval z vozu elektrické dráhy.

Lidový soud civilní v Praze žalobu zamítl s odůvodněním, že úraz si zavinil výlučně sám žalobce tím, že vystupoval, když vůz byl ještě v pohybu.

Proti rozsudku se odvolala žalobkyně a navrhla jeho změnu tak, že se žalobě vyhovuje; městský prokurátor pak navrhl, aby rozsudek byl změněn tak, že žalobní nárok je základem částečně opodstatně, přičemž pokud jde o výši podílu poukázal na to, že zavinění poškozeného bylo převážné.

Žalovaný podnik navrhl potvrzení rozsudku soudu první stolice.

Krajský soud v Praze mezitímním rozsudkem rozsudek soudu první stolice změnil a vyslovil, že žalobní nárok je co do základu opodstatněn jednou čtvrtinou.

Odůvodnění:

Vina manžela žalobkyně je nepochybná, neboť porušil ustanovení § 35 odst. 2 vyhl. č. 145/1956 Ú. l., které ostatně je jen výrazem obecného příkladu opatrnosti, jehož měl zemřelý dbát tím bedlivěji, že šlo o člověka 73 let starého, který nad to měl amputovanou jednu ruku.

Jde jen o to, zda jeho vina je výlučná, či zda má na škodném výsledku podíl i žalovaný podnik a v jaké míře.

K úrazu došlo při vystupování z motorového vozu, jehož dveře se během jízdy zavírají a je nesporno, že dveře byly otevírány ještě během jízdy, když vůz dojížděl do stanice. Dělo se tak prý proto, že nebyl k dispozici olej, který v zimě nezamrzal, takže otvírací mechanismus fungoval zpomaleně a proto byly dveře otevírány před zastavením vozu, aby se provoz nezdržoval. Soud první stolice nepřikládá této skutečnosti z hlediska odpovědnosti žalovaného podniku žádného významu, neboť má za to, že tato skutečnost nezbavuje cestující povinnosti dodržovat předpisy dopravního řádu a nerozšiřuje povinnost provozovatele k náhradě škody a poukazuje též na to, že převážná část vozu automaticky uzavírané dveře nemá.

Tato úvaha však není správná. Jestliže novější typy vozů jsou opatřeny zařízením, které má zvýšit bezpečnost cestujících, pak nelze vidět jen tu stránku věci, že na většině vozů takového zařízení není, nýbrž i onu, že tam, kde takové zařízení je, vyvolává v cestujících oprávněný pocit, že se mohou spolehnout na to, že toto zařízení bezpečně funguje. Tím se pak přirozeně nezbytně snižuje stupeň opatrnosti, kterou jinak cestující zachovává při vystupování z vozu, jehož východ není opatřen zavíracími dveřmi. Proto je samozřejmým příkladem opatrnosti, aby ve vozech s uzavíracími dveřmi nebyly tyto dveře otevírány, dokud je vůz v pohybu. Tento požadavek bezpečnosti došel ostatně jasněho výrazu v interním předpisu Dopravních podniků hl. m. Prahy (DP čj. V-143/49), v němž se výslovně uvádí, že střední dveře se nesmějí z bezpečnostních důvodů s ohledem na sklápěcí schod otevírat dříve než vůz stojí.

Jestliže tento předpis byl ze strany zaměstnanců podniku porušen a tím umožněno poškození cestujících (je totiž jasno, že při dodržení zmíněného předpisu nemohlo dojít k vystupování cestujících, ačkoliv vůz byl v pohybu), pak za škodné následky odpovídá vedle poškozeného, který škodu také zavinil, podle § 6 zák. č. 63/1951 Sb. také žalovaný podnik.

Vzhledem k tomu, co bylo shora řečeno o stupni nedbalosti poškozeného, je jeho zavinění převážné a proto odvolací soud určil podíl odpovědnosti žalovaného podniku jednou čtvrtinou.

V tom smyslu změnil rozsudek soudu první stolice a rozhodl rozsudkem mezitímním podle § 149 odst. 3 o. s. ř. a § 177 odst. 1 o. s. ř.